

Listnica uredništva.

„Naši nadzorniki“ pridejo prihodnjič. Iskrene pozdrave!

Šolske tiskovine

odobrene po dež. šolskem svetu priporoča tvrdka

Dragotin Hribar v Ljubljani.

Šolske tiskovine

priporoča

tiskarna J. BLASNIKA naslednikov
v Ljubljani.Ravnokar je
izšelRavnokar je
izšel

ROČNI ZAPISNIK

z imenikom ljudskih šol in učiteljskega osebja na
Kranjskem, Spodnje Štajerskem in Primorskem in z
osebnim statusom kranjskega ljudsko-šolskega učiteljskegaza šolsko leto 1905/06., XII. letnik
Sestavil L. Jelenc.Cena: Za 75 učencev 1 K 40 v, za 100 učencev 1 K 50 v
za 125 učencev 1 K 60 v, za 150 učencev 1 K 70 v.Ročni zapisnik je prevzela letos »Zaveza avstr. jugoslo-
vanskih učiteljskih društev« od gosp. Štef. Primožiča v
svojo last.Naroča se obenem s šolskimi tiskovinami v tiskarni **Dr-**
gotina Hribarja v Ljubljani ali pa **pri vodstvu Zaveze.**

† Maks Josin.

Dne 2. t. m. je umrl po večletni bolezni — sušici —
naš tovariš in prijatelj Maks Josin, učitelj v p. v Ljubljani.Bila sva dolgo vrsto let tovariša na I. mestni deški
petrazrednici v Ljubljani, a dolgi večeri trudapolnega dela in
razmišljanja so naju združili v iskrenem prijateljstvu. Sestav-
ljala sva namreč na prošnjo založ. g. O. Bamberga »Drugo
berilo in slovnico« ter »Tretje berilo.« Obe knjigi sta danes
v rabi po mnogih šolah, in tako je znano tudi ime pokoj-
nega Josina malone po vseh slovenskih kronovinah. Bilo bi
znano še bolj, da niso kmalu po najinih »Berilih« izšle
»Čitanke«, ki jih priporočata slavnejši imeni. Snovala sva
načrte, kako bi nadaljevala nehvaležno delo in ga izpopolnila
z novimi, primernimi in potrebnimi delci. Pretežni del teh
načrtov je padel s prijateljem Maksom v grob. Ostal sem
sam, pred menoj nerazorana ledina . . .Sedala sva k delu, ko je bil končan dnevni naporni
šolski posel. Fizične moči so bile upehane. Bilo je trebamnogo resne volje, da sva udušila željo po počitku in raz-
vedrilo ter začela iz obilice nabranega gradiva izbirati in
prirejati najprimernejšo snov ali pa sestavljati izvirne sestavke.
Dostikrat sva presedela mnogo časa molče, vsak razmišljujoč
zase, preden sva namočila pero. Večkrat sva raztrgala to,
kar sva napisala včeraj, in delo se je začelo iznova.In ko je bilo končano, je šlo iz rok v roke. Strogi
sodniki so je motrili z najstrožjimi pogledi in pomisleki.
Bilo je treba prenaledb in popravkov, da bi kmalu ugasnilo
vse veselje do dela. Naposled je vendar prišlo odobrenje
z Dunaja in od založnika denar. Poslednji je bil nama v
večje veselje, ker je bilo treba živeti, a že tedaj je bilo
učitelju težko zmagovati življenske zahteve, zatorej sva se
morala tudi midva pehati za postranskim zaslužkom.Težko, dvanajsturno in štirinajsturno delo na dan mora
ubiti človeka. Josina je ubilo. Mene je še pustilo, da sem
ga spremil do groba in mu napisal te vrstice v spomin. Ko
bi vedel, da govorim o njem in najinem skupnem delu, bi
mu ne bilo po volji. Kaj briga to javnost! Delo je dolžnost,
in zavest storjene dolžnosti je najdražje zadoščenje.Bolelo me je srce, ko sem ga gledal poleg sebe bodisi
v šoli, bodisi na njegovem domu, kjer sva delala po šoli.
Bolan je bil. V šibkem telesu je ugašala iskra življenja.
Energija je jačila opešane moči, dokler ni smrt pokosila ener-
gije in moči. Zasvetil mu je velik dan počitka: umrlo je
bolno, šoli posvečeno življenje, prišla je doba večnega spanja!
V njem spi kremenit značaj in vzoren tovariš.Prišla bi ta doba mnogo prej, da ni imel ljubljene in
ljubeče žene, ki mu je stregla z vsemi najboljšimi močmi,
mu lajšala trpljenje, ga spremljala po zdraviliščih in mu zbu-
jala nade na boljšo, veselejšo bodočnost. Žrtvovala se je
zanj vsa in z vsem, da jo danes lahko imenujem vzor blage
slovenske žene.Maks Josin je bil rojen dne 27. februarja 1865. l. v
Ljubljani. Obiskoval je ljudsko šolo in nižje gimnazijske
razrede ter štiri letnike ljubljanskega učiteljskega učiteljskega
je ves čas v Ljubljani na I. mestni deški petrazrednici.
Pomožni učitelj je bil sedem let. V tej dobi mu je bil vo-
ditelj rajni Andrej Praprotnik, ki je vcepil njegovemu srcu
veselje in ponos do poklica. Svoje stanovske dolžnosti je
izvrševal Josin z vso vestnostjo, ki mu ni ugasnila niti tedaj,
ko je bolj in bolj rastla njegova bolezen. Vztrajal je v šoli,
dokler mu je bilo sploh mogoče. V počitnicah je navadno
zahajal k Razingerju na Planino pri Jesenicah, kjer ga je
krepil gorski zrak. Dobo svojega samstva je preživel z
materjo, ki jo je ljubil s čisto otroško vdanostjo. Pomanj-
kanje tistih let in pa moreče delo v šoli sta zasejali vanj
kal bolezni, ki se je razplodila in razrastla, da ga je končno
ugrabila rodovini in nam. L. 1904. dne 1. septembra je bil
stalno upokojen z letnimi 800 kronami.Tudi Josinovo dolgoletno bolehanje in njegovo več-
letno umiranje ima na vesti žalostno materijalno stanje
kranjskega učiteljskega, ki je zahtevalo že toliko žrtev!Zaradi bolehnosti se ni aktivno udeleževal gibanja naše
organizacije. Z delom je živel šoli in svojcem, a s srcem in
z globokim prepričanjem je bil popolnoma naš. In zatorej
imamo sedaj eno plemenito srce manj, ki je gorelo za iste
vzore, za katere se bojujemo mi, ki žalujemo po njem!

E. Gangl.